

vare uformuende. Følgelig vilde Udgifterne komme til at beløbe sig til ca. 4 Millioner om Aaret. Men det vil det slet ikke. Lovforslaget siger kun, at Understøttelsen skal ydes til disse gamle Krigere, naar de ere uformuende Personer, som paa Grund af deres Alder eller svækket Helbred i en væsentlig Grad have mistet deres Arbejdssevne. Alderen have de jo alle, men alle vi, som ere oppe ved ca. 60 Aar, have dog ikke alle en saadan Svækkelse af Arbejdskraften som nævnt i Lovforslagets § 1. Den højtærede Minister f. Eks., som jeg tror er i den Alder, ser dog ret rask og dygtig ud. Forslaget omfatter imidlertid kun dem, som have svækket Helbred, eller som paa Grund af Alder have mistet deres Arbejdssevne; disse skulle derfor have Udgang til Understøttelse af Statskassen, og af dem ikke en Gang alle, men kun de Føle, som ere saa uheldig stillede, at de ikke paa anden Maade have tilstrækkeligt at leve af. Jeg synes virkelig, at dette Lovforslag i meget høj Grad begrænser Antallet af dem, som kunne komme ind under dets Regler, og jeg kan ikke se, at der kan være Tale om 4 Millioner, ikke en Gang om 1 Million (Modsigelse). Ja, i alle Tilfælde er det blot dem, jeg har nævnt, som kunne komme ind derunder. Man maa desuden huske paa, at Ministeren har trukket de 2,000 Invalider fra i den gale Ende; de skulle jo først trækkes fra, naar man har taget Halvdelen fra. Af de 67,000 er Halvdelen uformuende, det bliver 33—34,000, derfra skal saa endelig trækkes dem, hvis Arbejdskraft osv. ikke er svækket, og det er endelig først fra det Tal, der saa udkommer, at man skal trække de 2,000 Invalider; de ere jo vel svækkede, men kunne ikke komme ind under Loven, da de allerede have Forsørgelse. Jeg kan ikke indse andet, end at det maa være en Pligt for Staten at komme disse Føle til Hjælp, og det baserer jeg ikke blot paa almindelige Betragtninger, som i saa Henseende kunne gøres gældende, men jeg hævder det i Kraft af de Løfter, som i sin Tid bleve givne, og som siden ere gentagne mangfoldige Gange, hvor der har været Anledning til at hævde dem, som have deltaget i Krigene. Hvor der er blevet digtet og skrevet om Krigens Gerninger, er det altid blevet sagt, at Fædrelandet vilde komme dem til Hjælp, som vare komne til Stade i Krigene, og at man ogsaa vilde hjælpe de faldne Krigeres efterladte. Men hvorledes har vort Land holdt disse Løfter? Ja, der er jeg ganske enig med den sidste ærede Taler om, at vi derpaa have et Bevis i de stadige Andragender, som gennem Rigsdagsmænd blive indsendte til Rigsdagen om In-

valideunderstøttelser, Andragender, som af vedkommende Minister stadig forlastes, ikke fordi Ministeren ikke vil hjælpe, men i Kraft af vore Love, hvorefter vi ikke kunne komme dem til Hjælp. Man har i Rigsdagen — og jeg har været med dertil — indbragt Lovforslag for at forandre Invalideloven og de andre nævnte Love, men det er ikke lykkes at gennemføre disse Forslag. Vi maa haabe, at, da en anden Erkendelse nu synes at være til Stede fra alle Sider, maatte der ogsaa kunne gøres Forandring i de Regler, hvorefter Hjælp eller Invalideunderstøttelse gives til alle dem, som have lidt Stade i Krigene. Jeg kan derfor ikke indse andet, end at den naturlige Vej vilde være, at vi vedtog en Lov, hvorefter Kommunerne gæve til vedkommende, hvad der maatte anses for nødvendigt, og at Staten saa, da det ubetinget maa siges at være Statens Pligt at yde en Støtte til de Føle, som paa Grund af Deltagelse i Krigene ere bleve svækkede, atter refunderede Kommunerne i alt Fald de $\frac{3}{4}$ af, hvad de i saa Henseende havde udredet. Det er den nemmeste og simpleste Vej, og det kan virkelig aldrig vokse os saaledes over Hovedet, at det kan blive en væsentlig Tynge for Finanserne. Saa meget mindre som Alderdomsunderstøttelsen jo, saa snart den bliver givet paa denne Konto, gaar fra den Understøttelse, der skal gives vedkommende efter den almindelige Lovgivning. Det Forslag, jeg tidligere har indbragt, indeholdt en Hovedbestemmelse, som ogsaa er optaget her, nemlig, at Bestemmelsen i Lov om Alderdomsunderstøttelse af 9de April 1891 § 2 c ikke skal finde Anvendelse paa gamle Krigere. Denne Bestemmelse siger nemlig, at for saa vidt en Mand har modtaget Fattighjælp i de sidste 10 Aar, kan han ingen Alderdomsunderstøttelse faa. For alle dem, der bære Krigsmedaillen, burde denne Bestemmelse ligefrem falde bort som en simpel Anerkendelse fra Statens Side. Naar Grindringstegnet af alle opfattes som noget, det er en Hæder at bære, er det aldeles utilladeligt at sige, at den Mand, der gaar med et Grindringstegn, som er givet ham af Kongen, ikke er værdig til Alderdomsunderstøttelse. Selv om der, som den ærede Minister sagde, kan være enkelte Personer imellem dem, som ikke have opført sig saaledes i Fortiden, at man kan have Grund til at yde dem en saadan særlig Støtte i deres Alderdom fra Staten, er det dog et rent forsvindende Antal af vore gamle Krigere, der kunne have opført sig saaledes, at de ikke skulle være værdige til at faa Alderdomsunderstøttelse. Skulde det ogsaa være Tilfældet, at der var en enkelt saadan, der